

Lluïsa Forrellad publica *Retorn amarg*, una història de passions i remordiments a la Catalunya rural del segle XIX

Una novel·la sobre l'ambició i la força del destí

Tercera novel·la de Lluïsa Forrellad, després de Foc latent (quatre edicions) i Sempre en capella

TÍTOL: Retorn amarg
AUTOR: Lluïsa Forrellad
COL·LECCIÓ: Narratives, 40
NOMBRE DE PÀGINES: 320
FORMAT: 14,5 x 23 cm
PREU (AMB IVA): 20,50 euros
PREU (SENSE IVA): 19,71 euros
Tapa dura amb sobrecoberta
ISBN: 978-84-96970-32-8
DATA PUBLICACIÓ: 18-febrer-2008

Retorn amarg és una magnífica recreació d'un poble català a finals del segle XIX, just quan el progrés —electricitat, tren, fàbriques— començava a trencar-ne els costums ancestrals.

A Fortiana, un poble al peu de les Guilleries, el destí dels personatges canviarà de forma radical durant els dies de la festa major.

Retorn amarg, una novel·la sobre l'ambició i la força del destí

Després de guanyar el premi Nadal 1953 amb *Sempre en capella* Lluïsa Forrellad va deixar de publicar. Durant més de cinquanta anys va escriure i reescriure en solitud, incansablement, fidel a la seva voluntat de perfecció. L'any 2006 la publicació de *Foc latent* va suposar la seva reaparició en l'escena literària catalana, amb un èxit rotund.

Amb ***Retorn amarg*** Forrellad fa una magnífica recreació d'un poble català a finals del segle XIX, just quan el progrés —electricitat, tren, fàbriques— començava a trencar-ne els costums ancestrals.

A Fortiana, un poble al peu de les Guillerries, el destí dels personatges canviarà de forma radical durant els dies de la festa major. Sobretot per a Lesmes Padró, a qui sembla que la sort li gira l'esquena. Al llarg de la novel·la els diàlegs són d'una vivesa difícilment igualable, i la llengua és riquíssima, plenament ajustada als personatges, siguin pagesos o vilatans, tots ells esplèndidament caracteritzats.

Retorn amarg desplega brillantment l'estil de Lluïsa Forrellad, amb una trama àgil, uns personatges apassionats i una extraordinària habilitat narrativa.

Lluïsa Forrellad

Neix a Sabadell el 1927. Treballa en un petit taller tèxtil familiar, feina que li permet tenir un bloc i una ploma per anotar temes i personatges. Guanya el Premi Nadal 1953 amb la novel·la *Siempre en capilla*, amb gran èxit de públic i crítica, i se'n fan més de trenta edicions i traduccions.

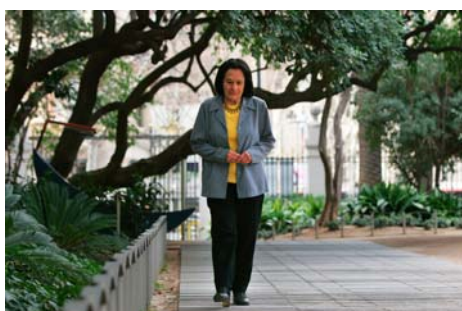
La popularitat es desferma però ella decideix desaparèixer de l'escena pública. La premsa l'anomena «l'escriptora fantasma». Forrellad, infatigable, no deixa mai d'escriure i de reescriure durant les següents dècades. *Foc latent*, publicada per Angle Editorial l'any 2006, va marcar la seva sorprenent reaparició pública més de cinquanta anys després, amb un èxit rotund. N'ha aparegut ja la quarta edició. L'any 2007 Angle va publicar la versió catalana de *Sempre en capella*.

La història de *Retorn amarg* descrita per la mateixa autora

“Vaig escollir aquest poble imaginari, Fortiana, situat on abans hi havia el poble de Sau, perquè s’adaptava molt als personatges”

“A l’hora de crear els personatges sempre em valc de la meva imaginació, que en tinc molta!”

“Sense la literatura m’hauria avorrit. L’escriure no m’ha deixat avorrir-me ni un sol moment a la vida. Encara que no tingui al davant la ploma o l’ordinador tinc el pensament, sempre estic tramant i muntant novel·les”

- Quan escriu *Retorn amarg*?

A finals dels anys setanta. De fet, aquests anys i a principis dels vuitanta és quan vaig tenir més activitat literària. En aquesta època van néixer moltes històries que després serien novel·les.

- Perquè decideix de publicar ara aquesta novel·la?

Quan vaig decidir-me a tornar a publicar, *Foc latent* i *Retorn amarg* eren les dues novel·les que tenia més embastades. A mi m’era indiferent publicar primer l’una o l’altre, va ser l’editorial que va decidir publicar primer *Foc latent* i després ***Retorn amarg***.

- Per què la situa en aquesta zona?

Vaig escollir aquest poble imaginari, Fortiana, situat on abans hi havia el poble de Sau, avui inundat, perquè s’adaptava molt als personatges. El poble no existeix però el vaig situar allà per orientar-me jo i dins d’una lògica dels pobles que creixien en aquell moment.

- Les altres novel·les que ha publicat se centren més en un ambient urbà. Per què aquesta té lloc al món rural?

Jo primer faig néixer els personatges i l’argument i després els situo en l’escenari adequat. Per aquesta novel·la dramàtica s’hi esqueia molt l’escenari de Fortiana, un poble fictici on hi tornaven catalans que s’havien enriquit a les amèriques i vaig decidir de situar-hi els personatges. La novel·la passa durant la Festa Major, que dura cinc dies. La festa trenca el dramatisme i posa música de fons a la història

dramàtica. Contrasta amb tot el què diuen els personatges, per a tots, és un retorn amarg.

- Com es va documentar per retratar tant bé el món rural de finals del segle XIX?

L'aspecte rural el conec molt bé. La situació històrica també ja que a l'època em vaig documentar i vaig llegir molt perquè era un tema que m'interessava.

- D'on sorgeixen els personatges?

Sempre em valc de la meva imaginació, que en tinc molta! Constantment estic tramant personatges, diàlegs, històries i creo un món fictici. Els personatges em surten sols i jo els uneixo i els busco l'escenari i la història dramàtica. No m'inspiro en personatges reals ni en coses que ja hagin estat escrites.

● **“Sense la literatura m'hauria avorrit”**

- Des de quan escriu?

Jo tramava historietes des que tinc memòria, però era tan petita que amb prou feines sabia escriure i les dibuixava, estil Patufet. Vaig fer-me gran dibuixant i sempre vaig pensar que seria la meva professió.

- Què suposa el fet d'escriure en la seva vida?

Sense la literatura m'hauria avorrit. L'escriure no m'ha deixat avorrit-me ni un sol moment a la vida. Encara que no tingui al davant la ploma o l'ordinador tinc el pensament, sempre estic tramant i muntant novel·les.

- I el fet de publicar?

Jo escric sobretot per mi, però també perquè algú ho llegeixi. Quan tinc una novel·la acabada agraeixo que algú me la publiqui i que algú me la llegeixi, és un complement extraordinari.

M'agrada publicar però la història que entrego a l'editor m'ha d'agradar molt a mi i soc molt exagerada polint i repolint. Quan acabo una novel·la i li poso fi estic feliç i bé, visc unes hores immillorables.